

NÉGY VERS

AZ IDŐHÖZ . . . .

Te nyergelted a csorbát a késen,
én csak a cseléded voltam. —
A jó szalonnás-früstököket lekéstem
mindig, pedig de sokat loholtam.

Végül egy napon elébed álltam,
épen csakhogy esteledett
s szörnyű, nagy füledbe kabáltam:
— Ó Idő! én kovácsod leszek! —

És elfatottál tőlem, pedig
lestelek, homlokom a csillag-rácson —
és úgy éreztem, közeleg a perc,
hogy fejedbe vágjam a kalapácsom.

LÁTJÁTOK-E?

Látjátok-e, hogy kél a nap?
Körül rajongja lármás gyerek sereg,
mely valóban mondhatja ígérve-fenyegetve:
— Majd ha én egyszer nagy leszek! . . . —

Mi vagyunk ezek, régi és mégis
új fiókái egy bús gerle-hadnak,
tollázkodva magasan felröppenő,
sugaraj vagyunk a napnak.

És leszünk a színe, az aranyláza
a rég megálmodott csodafénynek,
amely a győztes keletről villan
el északnak, nyugatnak és délnek . . .

Leszünk a legtermőbb kenyér-imádság,
valósuló, igaz munkás-akarat,
megteremtjük a magunk világát
új, napsugaras égtájak alatt.

SZOMORÚSÁG

*A lelkünk vásik, a testünk bénul
és mégis keresünk téged megértő jóság,
az élet örökzöld posztóján szétfutunk,
keringünk és összekoccanunk
mint a biliárd-golyócskák.*

*Keresünk téged és sehol sem lelünk.
Erőnket széthordják a hangya-percek,
mert minden napunk egy tolvaj, mely
ellopja zsírját a leveseknek...*

*Igy megyünk a végtelen úton keresve.
De gondtalan kúfárjait e század
elénk bocsátja és azok
megvesznek az ördög
mindenható aranyával...*

*Sorsunk a szegény egéré, kit az égő
magtárak kövén keres fel halálos vége,
de még mielőtt végleg elnyúlna,
a túloldalba zúzódó remény
párszor föltámad és visszafutkos érte..*

(1942)

ESŐS MÁJUSI NAP

*Benőtto a homály a tetőket,
A május e dalos mosónő szennyet áztat.
A korhadó falak tövében
dúsan leveleznek az árnyak.*

*Kocsi zörög az utcán,
Paták vasa veri a göröngyök húsát.
Most m'ndenki siet és jaj a gyáváknak,
kik a tócsák tengerét át nem ússzák.*

*Jaj a szegényeknek, kiket a május
áradata nem sodort révbe máig,
akik nagy balyu bánatukkal
elzarándokolnak a messze halálig.*

*Nem tér vissza beléjük az elröppent öröm,
mint fészkeikbe a hazaszálló fecskék,
Benniük a lemálló remény sebhelyén
az élet szép, lázongó színeit hasztalan keresnéd...*

(1947)